

evenimente din istorie dovedesc cât de distrugător este pentru om să uite de viața duhovnicească, să o înlocuiască cu gândirea lumească pentru ca, mai apoi, să cadă într-o depravare totală. Prima dată, uitând de Dumnezeu și apoi declarând divinitatea omului, oamenii se afundă tot mai adânc într-o decădere morală, fapt care duce la un comportament asemănător cu cel al animalelor și la autodistrugere. Așadar, este limpede că singura salvare a omenirii de la distrugere este viața duhovnicească, însă nu acea „viață duhovnicească” oferită de moderniști prin ghidul cultural care falsifică și înlocuiește „spiritualitatea” cu „gândirea lumească”, ci viața duhovnicească adevărată, manifestată prin nădejdea către Dumnezeu, prin căutarea împărtășirii cu El și dorința de a trăi după voia Sa cea Sfântă.

Sursa: **Arhiepiscop Averchie Tașev**, *Nevoința pentru virtute. Asceza într-o societate modernă secularizată*, Editura Doxologia, Iași, 2016

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 2 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 6 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 7 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 4, 14-16; 5, 1-6; Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1; gl.3, vs. 11 → Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

PĂRINTELE PROCLU NICĂU

1928 - 2017

SĂ ADORMIM CU GÂNDUL LA DUMNEZEU!

Pot să mă rog toată ziua, toată noaptea, dacă mă culc și adorm din împrăștiere, mă asemăn cu un păstor care are oi și n-a închis ușa. Și a intrat lupul și le-a sfâșiat. Dacă noi căutăm să ne fure somnul din „*Doamne, Iisuse...*”, pe acea măsură, Bunul Dumnezeu ne ajută a birui patimile.

Gândurile sunt săgeți diavolești și, dacă noi nu stăm de vorbă cu ele, atunci Duhul Sfânt ne dă puteri tari. În timpul zilei, adunăm ori lumină, ori întuneric. În timpul zilei, sunt unele goluri și în golurile acelea, dacă zic „*Doamne, Iisuse...*”, mă ajută Duhul Sfânt în timpul nopții.

Sursa: **Părintele Proclu Nicău**, *Lupta pentru smerenie și nevoință*, Editura Agaton, Făgăraș, 2010

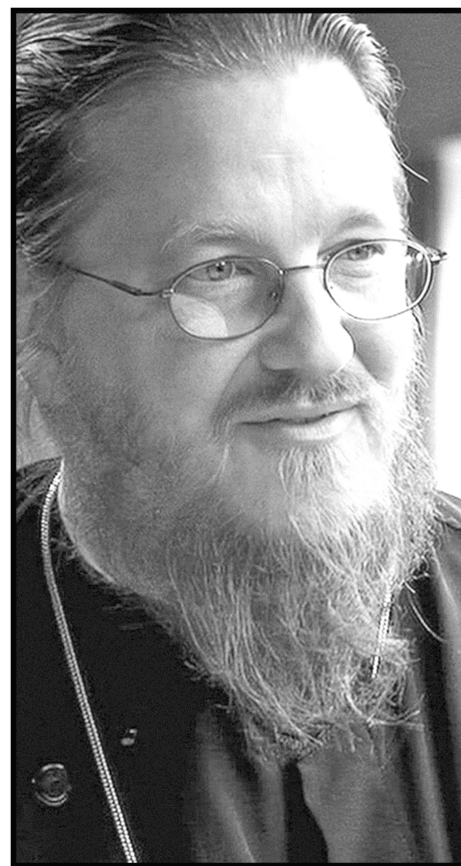

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine, că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită și sărăcie duhovnicească, ca să-Ți aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.” –Sfântul Andrei Criteanul (Canonul cel Mare)

Nr. 533 / 31 martie 2024

PĂRINTELE
JOHN BEHR
ABERDEEN, SCOȚIA

NOI NU-L IMITĂM PUR ȘI SIMPLU PE DUMNEZEU

Controversele isihaste din secolul al XIV-lea au avut în centru două chestiuni fundamentale: prima, realitatea prezenței și lucrării – energia – lui Dumnezeu în lumea sa; a doua, liniștirea, *hesychia* – era de trebuință ca acestea să poată să-l îngăduie lui Dumnezeu să Se manifeste și să lucreze în noi.

Faptul că Dumnezeu este, într-adevăr, lucrător în această lume ne oferă confort și nădejde. Dar ar trebui, de asemenea, să înțelegem provocarea care ne stă înaintea. Fiindcă, dacă Dumnezeu lucrează aici și acum. El nu este la fel, precum îl socotesc unii, ca aflându-Se în afara lumii, vârandu-Și degetul din când în când în treburile lumești! Dumnezeu nu este un fel de supra-ființă Care Se află acolo, undeva, iar noi nu suntem păpuși pe care El le mișcă prin sfori.

Nici nu implică, așa cum am putea fi ispitiți să credem, distincția dintre ființă și energie, opinia că Dumnezeu – din nou, de undeva departe – radiază un fel de câmp de forță, un grilaj de energie divină, în care trebuie să pășim pentru a lua un fel de „hrană spirituală” pentru „viața [noastră] spirituală”.

Nu. Dacă Dumnezeu este lucrător în această lume, aici și acum, El este astfel în noi și prin noi, adică El Se află în și prin aceia care fac lucrările lui Dumnezeu.

Ideea Sfântului Grigorie este că atunci când săvârșim lucrările lui Dumnezeu – tot ceea ce, în cele din urmă, izvorăște din iubire pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru, într-o modalitate jertfitoare de sine chiar și cu prețul morții – noi nu-L imităm pur și simplu pe Dumnezeu, ci, mai degrabă, astfel de lucrări sunt lucrările lui Dumnezeu însuși, chiar dacă noi suntem cei ce le înfăptuim! [...]

În loc să ne lăsăm mintea să zboare de colo colo, de la o grijă la alta, este absolut necesar – dacă dorim să fim instrumentele lui Dumnezeu în lumea aceasta – să fim prezenți pentru noi înșine, pentru această clipă în care Dumnezeu ne-a așezat, pentru cei pe care Dumnezeu i-a adus înaintea noastră. Trebuie să dobândim o astfel de liniștire: „*Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu*” (Ps. 45, 10). Iar Moise spune la fel: „*Domnul are să Se lupte*

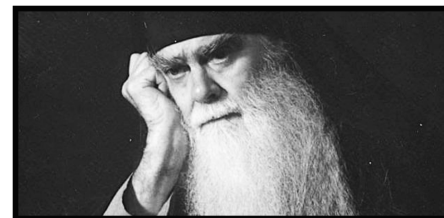
pentru voi, iar voi fiți liniștiți!” (Is. 14,14).

Cu toții știm cât de greu este să stai concentrat la Sfânta Liturghie timp de vreo două ore, ba chiar și pentru numai zece minute pentru a asculta o predică! Doar dacă trecem cu bine de mintea noastră aglomerată – precum paralizatul din pericopa evanghelică de astăzi, trebuie să trecem de mulțime și să coborâm prin acoperiș – de abia atunci vom putea să coborâm în inima noastră și să-L întâlnim acolo pe Hristos.

Acesta este paradoxul nostru: strădania uriașă de care este nevoie – o strădanie violentă – de a sta pur și simplu liniștit. Aceasta este, desigur, pricina pentru care primim darul Postului Mare: nu ca să împlinim câteva sarcini dificile, nevătămați, și să ne continuăm apoi purtarea firească. Ci pentru ca să ne schimbăm pentru veșnicie ca urmare a ceea ce trăim în această perioadă de post.

Să ne rugăm, așadar, să folosim cu prisosință timpul care ni s-a dat, fiindcă ceasul este mai aproape acum decât atunci când am început; să ne rugăm pentru ca să ne putem acum – în această Euharistie – împărtăși cu acest Trup și deveni Trupul Său, pentru ca, la venirea Sa, noi cu adevărat să fim precum El este.

Sursa: **Pr. Prof. John Behr**, *Crucea lucrează în lume: Omilii pentru perioadele liturgice de peste an*, Editura Doxologia, Iași, 2016

PĂRINTELE AVERCHIE TAUȘEV

1906 - 1976

DIVERTISMENTUL ADOARME VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întregul stil de viață al omului modern este organizat în așa fel încât să nu mai existe loc pentru o viață duhovnicească adevărată. Cei care caută o viață duhovnicească inevitabil cad în deznădejde, conduși din ce în ce mai adânc în mlaștina lumească. Însuși pulsul vieții moderne este tensionat, refuzând să îi acorde omului singurătatea necesară introspecției, creând o atmosferă ostilă unei vieți duhovnicești. [...] Acesta își pierde individualitatea și aleargă precum un hamster pe roata din cușca sa. „Timpul înseamnă bani” este lozinca modului de viață al omului modern, care nu mai acordă timp introspecției, nu mai dă atenție la mișcările duhului și la vocea propriei conștiințe. Acest stil de viață nebun și agitat ne consumă în totalitate, ne seacă de energie și, astfel, nu ne mai lasă timp pentru a ne dezvolta, cerință necesară vieții duhovnicești.

Singura dorință rămasă este aceea de a fi distrat, relaxat și de a scăpa o clipă de acest mecanism apăsător al vieții.[...] Fără îndoială, aceasta este cursa vieții moderne, stricând tot ce este sănătos în om. Este rodul inevitabil al culturii moderne, al persoanei care a renunțat la Dumnezeu și a pus la temelia vieții sale duhul mândriei omului de a se mulțumi pe sine. Toate mijloacele de divertisment moderne acționează precum alcoolul și cocaina asupra contemporanilor noștri.

Divertismentul contemporan adoarme viața duhovnicească din om, paralizază impulsurile spirituale și suprimă vocea conștiinței și a normelor morale. Puțin câte puțin, omul coboară de la firesc la carnalitate vulgară, devenind un trup fără suflet, potrivit cuvintelor psalmistului: „*Că eram fără de minte și nu știam; ca un dobitoc eram înaintea Ta*” (Ps.72,22). Tulburătoarea sentință dumnezeiască, cândva îndreptată către contemporanii dreptului Noe, care au pierit în potop, este acum îndreptată spre acești oameni: „Dar Domnul Dumnezeu a zis: «*Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup...*»” (Fc. 6, 3).

Când un om creat după chipul și asemănarea Domnului renunță la înalta sa chemare și devine un trup fără de suflet, se transformă într-un dobitoc și își semnează propria condamnare la moarte. Ultimele